

Arrest

nr. 298 285 van 6 december 2023
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 november 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster bezit het subsidiaire beschermingsstatuut in Griekenland.

Op 28 oktober 2022 dient verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in. Deze aanvraag is nog in behandeling.

Op 20 juni 2023 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2023 geeft de arts-adviseur zijn advies over de medische elementen.

Op 7 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 juli 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2023 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A., S. S H (R.R.: (...)) Geboren te Khan Younis op (...)1988 Nationaliteit: Palestina Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A. S. S H, die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 06.07.2023 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoekster haalt aan dat zij geen strafbare handelingen stelde). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de synthesesmemorie voert verzoekster in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Met betrekking tot de ongegrondverklaring van de aanvraag 9ter: Schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de motivering van bestuursakten.

De arts-adviseur stelt vast dat de nodige behandelingen beschikbaar zijn in Griekenland. Deze haalt aan dat er sprake is van ‘epilepsie’ maar haalt verder niet aan dat we over een zeldzame vorm van epilepsie spreken.

De arts-adviseur houdt er in deze zaak echter geen rekening mee dat de behandeling voor deze aandoening van zeer kortbij moet opgevolgd worden. Waardoor verzoekster een bepaalde zekerheid moet hebben om op korte periode te kunnen behandeld worden.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de arts-adviseur zich gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om zijn advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt, hetgeen niet van behoorlijke feitenvinding getuigt. Aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing niet op objectieve gegevens is gestoeld, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard aangetast door een motiveringsgebrek (RvV nr 118 009 dd. 30.01.2014)

Bovendien geeft de bestreden beslissing blijk van een ernstige tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht van de Belgische Staat die het dossier onvoldoende onderzoekt.

Het advies vermeldt dat de behandeling kan verdergezet worden in Griekenland. Dit wordt door verzoekster betwist.

De ambtenaar-geneesheer is gehouden een individueel onderzoek te voeren naar zowel het bestaan van de zorgen in het land van herkomst (de beschikbaarheid) als de daadwerkelijke mogelijkheid voor de aanvrager om er in zijn individuele geval toegang toe te hebben (dit is de daadwerkelijke toegankelijkheid). Dit onderzoek van beide criteria dient geval per geval te gebeuren, rekening houdende met de individuele situatie van de aanvrager (RvV 19 november 2013, nr. 225.522).

Daarbuiten gaat de arts-adviseur er te veel vanuit dat verzoekster lijdt aan een 'normale' vorm van epilepsie terwijl de vorm waarmee verzoekster te kampen heeft zeer uitzonderlijk is. Zij heeft derhalve behoefte aan bijstand door een arts-specialist inzake en dus niet door een normale arts.

Alhoewel in de aanvraag werd gesproken over de gezins- en financiële situatie van verzoekster wordt de positie die werd ingenomen door de arts-adviseur duidelijk, er werd op geen enkel moment rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster.

Zonder deze persoonlijke situatie te zijn nagegaan werd er geoordeeld dat verzoekster niet werkonbekwaam zou zijn en dat ze dus perfect in staat zou zijn om toegang te hebben tot de Griekse arbeidsmarkt. Het is dus duidelijk dat er geen rekening werd gehouden met de ernstige gezondheidstoestand van verzoekster.

Dit belangrijk element werd niet (correct) beoordeeld, waardoor de bestreden beslissing in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uiteraard halen de aangehaalde rapporten door verzoekster het structureel probleem aan die er momenteel is in Griekenland betreffende de beschikbaarheid van gezondheidszorg. In het verleden heeft verzoekster al te kampen gehad met moeilijkheden om levensnoodzakelijke behandelingen te bekomen in Griekenland.

Het is algemeen geweten en ook door verzoekster aangebracht dat er voor bepalende levensnoodzakelijke behandelingen met heel wat geld over de brug moet gekomen worden om deze te ontvangen of om deze sneller te krijgen. Aangezien de financiële situatie van verzoekster is dit niet mogelijk daarbuiten zou deze werkwijze niet mogen gehanteerd worden in een land als Griekenland."

2.2 . De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van genoemde bepaling ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, nu de medische elementen aangehaald voor verzoekster niet kunnen weerhouden worden als grond voor een

verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van verblijf (dit is Griekenland), waarbij wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juli 2023 dat de basis vormt voor de bestreden beslissing en er een onlosmakelijk geheel mee vormt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing in samenlezing met het advies van de ambtenaar-geneesheer haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Het betoog van verzoekster heeft betrekking op de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat enerzijds het geval is van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

In voorliggende zaak steunt de bestreden beslissing op het volgende advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juli 2023:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.06.2023.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Medische attesten:

- 1. Standaard Medisch getuigschrift – Dr. J. T., huisarts – 11/05/2023*
- 2. Opnameverslag – Dr. L. V., neurologie – 24/04/2023*
- 3. Een onvolledig verslag van Dr. K. J., neurologie – 21/04/2023*
- 4. Een onvolledig verslag van Dr. L. S., neurologie*
- 5. Brief – Dr. J. T., huisarts – 11/05/2023*

Huidige aandoeningen:

- 1. Epilepsie: 24h ECG toont meerdere episodes. Recent opgenomen met veralgemeend epileptisch insult waarna aanpassing medicatie. Betrokkene zou suf zijn door medicatie en nood hebben aan anderen om noodmedicatie toe te dienen.*
- 2. PTSD vermeld in SMG. Geen verslagen van psychiaters of psychologen. Het is niet duidelijk of betrokkene hiervoor opgevolgd wordt, er is geen behandeling vermeld. Vanwege de afwezigheid van al deze informatie wordt deze aandoening verder niet weerhouden.*

Huidige behandeling:

- 1. Opvolging neuroloog*
- 2. Depakine – Valproaat*
- 3. Keppra – Levetiracetam*

Indien nodig: Mogelijkheid tot reizen:

Betrokkene kan reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Betrokkene geniet internationale bescherming in Griekenland.

Bijgevolg wordt de beschikbaarheid nagegaan voor Griekenland.

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(...)

De sufheid en het toedienen van noodmedicatie achten wij onvoldoende gestaafd om over een nood aan mantelzorg te spreken.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in Griekenland.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Betrokkene toont niet aan dat zij geen toegang heeft tot de benodigde zorg in Griekenland.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst

of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds,... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dat het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Het EHRM heeft bovendien geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Griekse parlement heeft een wet gestemd (Wet 4368/2016), waarin artikel 33 voorziet in een gratis toegang tot het Openbaar Gezondheidssysteem voor alle vluchtelingen, asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming, alsook voor zij die op Griekse bodem verblijven om humanitaire of uitzonderlijke gezondheidsredenen.

Op het gebied van toegang tot de sociale zekerheid geldt een gelijkwaardigheid tussen Griekse burgers en vluchtelingen of mensen met internationale beschermingsstatus. Op die manier kan betrokkene terugvallen op sociale steun.

Bovendien hebben asielzoekers en vluchtelingen toegang tot de Griekse arbeidsmarkt via een werkvergunning, die gekoppeld wordt aan hun verblijfsvergunning.

Betrokkene is 34 jaar oud en legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Griekenland. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat Griekenland, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om die verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. De Europese Unie verwacht van haar lidstaten dat de medische zorgen zonder enige vorm van discriminatie beschikbaar en toegankelijk zijn voor iedereen die op het grondgebied van de lidstaat verblijft.

Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Griekenland.

Conclusie:

Betrokkene is een vrouw van 34 uit Palestina met een verblijfsvergunning in Griekenland. Ze heeft epilepsie waarvoor ze in België wordt behandeld. Ons onderzoek toont aan dat haar behandeling in Griekenland kan worden verdergezet. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of haar fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is."

Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder en de ambtenaar-geneesheer allerminst ontkennen dat verzoekster lijdt aan een aandoening waarvoor zij dient te worden behandeld met medicatie en dient te

worden opgevolgd door een neuroloog. De ambtenaar-geneesheer erkent integendeel de ernst en besluit vervolgens na onderzoek dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van gewoonlijk verblijf (*in casu* Griekenland). Verzoekster stelt in haar middel dat de arts-adviseur spreekt over epilepsie, zonder rekening te houden met het feit dat het een zeldzame vorm van epilepsie is. Zij heeft daardoor behoefte aan bijstand door een arts-specialist en niet door een “normale arts”. Verzoekster gaat evenwel voorbij aan de vermelding van de arts-adviseur in zijn advies dat zij dient opgevolgd te worden door een neuroloog. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd bevonden. Uit het gegeven dat de gegrondheid van de aanvraag werd onderzocht, kan immers worden opgemaakt dat de arts-adviseur van oordeel is dat verzoeksters pathologie niet als een ‘kennelijk’ banale aandoening kan worden gekwalificeerd (artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet). Vervolgens blijkt uit het medisch advies dat de arts-adviseur bij zijn conclusie stelt dat *“niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is”*. Uit deze conclusie blijkt dat de arts-adviseur de aandoening wel degelijk als ernstig kwalificeert. De arts-adviseur weerhoudt de epileptische aandoening en opvolging door een neuroloog en de medicamenteuze behandeling met “Depakine – Valproaat, Keppra – Levetiracetam”. Op basis van de gegevens uit de MedCOI-databank en een aantal rapporten is nagegaan of deze in Griekenland beschikbaar en toegankelijk is.

Verzoekster betoogt verder dat ze *“van zeer kortbij moet opgevolgd worden”*. De arts-adviseur heeft hier geen rekening mee gehouden. Waar verzoekster doelt op het feit dat zij mantelzorg zou nodig hebben oordeelt de arts-adviseur het volgende: *“De sufheid en het toedienen van noodmedicatie achten wij onvoldoende gestaafd om over een nood aan mantelzorg te spreken.”* Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 8 augustus 2023 bij die de nadruk legt op het feit dat zij niet kan reizen en afhankelijk is van derden. Verweerder beschikte echter niet over deze informatie bij het nemen van de bestreden beslissing op 7 juli 2023 waardoor hij er geen rekening mee kon houden. Verzoekster kan verweerder aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze nieuwe informatie en elementen, nu hij er geen kennis van had.

Verzoekster betwist tevens dat zij werkbekwaam is en toegang zou hebben tot de Griekse arbeidsmarkt. De arts-adviseur oordeelt dienaangaande: *“Betrokkene is 34 jaar oud en legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Griekenland. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.”* Opnieuw verwijst verzoekster naar een medisch attest van 8 augustus 2023 in bijlage van haar verzoekschrift waarin wordt gesteld dat zij arbeidsongeschikt is. De Raad herhaalt dat verweerder niet over deze informatie beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing, waardoor hij er geen rekening mee kon houden.

Verzoekster betwist ten slotte dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Griekenland.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van deze zorg, wordt in het advies verwezen naar artikel 33 van de Griekse wet 4368/16 die voorziet in een gratis toegang tot het openbaar gezondheidssysteem voor alle vluchtelingen, asielzoekers en begunstigten van internationale bescherming, alsook voor zij die op Griekse bodem verblijven om humanitaire of uitzonderlijke gezondheidsredenen. Begunstigten van de vluchtelingenstatus krijgen een verblijfsvergunning met daaraan verbonden toegang tot de arbeidsmarkt, onderwijs, sociale bijstand als medische zorgen, onder dezelfde regels en voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen. Op het gebied van toegang tot de sociale zekerheid geldt een gelijkwaardigheid tussen Griekse burgers en vluchtelingen of mensen met internationale beschermingsstatus. Op die manier kan verzoekster terugvallen op sociale steun. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster, die 34 jaar oud is, niet aantoonbaar arbeidsongeschikt te zijn en geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Griekenland. En dat volgens de rechtspraak van het EHRM een eventualiteit van slechte behandeling wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Tenslotte nog wordt er op gewezen dat Griekenland als lid van de Europese Unie gebonden is aan de Europese rechtsregels, zoals onder meer het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoekster verwijst en citeert in haar verzoekschrift, met betrekking tot de toegang tot de medische zorg in Griekenland naar verschillende rapporten, zoals het rapport van juli 2017 en 30 augustus 2018 van

In het advies van de arts-adviseur wordt eveneens beroep gedaan op verschillende rapporten, geraadpleegd op 4 juli 2023. De arts-adviseur stelt aan de hand van deze rapporten in essentie vast dat op het gebied van toegang tot de sociale zekerheid een gelijkwaardigheid geldt tussen Griekse burgers en vluchtelingen of mensen met internationale beschermingsstatus. Bovendien is Griekenland, als één van de EU-lidstaten, verplicht de medische zorg zonder enige vorm van discriminatie beschikbaar en toegankelijk aan te bieden voor iedereen die op het grondgebied een verblijfsrecht heeft. Verzoekster heeft de status van erkend vluchteling in Griekenland en beschikt aldus over een verblijfsvergunning. De arts-adviseur stelt vast, aan de hand van de medische stukken die voorlagen, dat verzoekster geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt. Evenmin waren er elementen die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Griekenland. De arts-adviseur concludeert derhalve dat zij kan instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Waar verzoekster thans verwijst naar een medisch attest van 8 augustus 2023 herhaalt de Raad dat verweerder geen kennis had van dit stuk dat dateert van na de bestreden beslissing. Bovendien citeert verzoekster uit rapporten die betrekking hebben op personen die internationale bescherming hebben aangevraagd in Griekenland, terwijl verzoekster reeds een beschermingsstatuut heeft in Griekenland. De arts-adviseur heeft daarentegen beroep gedaan op rapporten die personen betreft die over een beschermingsstatuut beschikken in Griekenland. Bovendien heeft hij de MedCOI-databank geraadpleegd waaruit blijkt dat heden de medicatie (Depakine – Valproaat, Keppra – Levetiracetam) beschikbaar zijn alsook dat er neurologen ter beschikking zijn in Griekenland.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin toont zij aan dat verweerder onzorgvuldig handelde. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN